

I offer my good wishes for having brought all the changes that took place in Tamil over a period of 1000-1500 years in the form of a book. During our days there was no such book to learn the phonetic and phonemic changes in Tamil in a single place that was written in a lucid manner. You have also used Universal changes and principles to learn about changes that took place in Tamil. Out of curiosity I ask: Did you observe heightening of vowels and de-retroflexion (other than meaning context) in Old Tamil? from which period? At what point of time the spoken forms are accepted in written text? Which social contexts are the spoken forms accepted in written materials? By spending two hours, I completely read your book. It is a document of your scholarship.

Dr. M. Jayakumar
Bharathiar University

P.S. As for the questions raised, I recently came across a word in Aham and I believe this is a case of heightening of vowels. See attached image. யாழல் ஆன்றிசின் நீயே. Here the word ஆன்றிசின் is an outcome of க deletion followed by compensatory lengthening of vowel: அகன்றிசின் 'it was spread out'.

ஆழல் ஆன்றிசின் நீயே “lit. You resembled a hive of white ants - fig. You became very pale”; Another use: பல்மாண் உரைத்தல் ஆன்றிசின் நீயே ‘You are with an extensive knowledge’. ஆழல் is white ants in old Tamil. See: ஆழல் [āZal] n ālā . prob. ஆழ்-. White ant. See கறையான். (திவா.) (Lexicon)

யாழல் [yāZal] n yālā . cf. ஆழல். White ant; கறையான். (this is an example of initial ய deletion as well, like யாளி and ஆளி).

அகன்று > ஆன்று is an example of heightening of vowels followed by lenition of க. The question about spoken/written is that I don't think the poets (during Sangam period) had a clear distinction between spoken and written forms, the way we have now. நோம்/நோகும், அரசு/அரைசு etc., must have been considered literary forms by them. Tolkappiyar refers to regional speech/dialect but didn't specifically mention anything about conversion from written to spoken Tamil, nor did he mention about application of phonological rules on literary variety. Only from Beschi onwards, we happened to make a distinction between கொடுத்தமிழ் and செந்தமிழ், a very argumentative topic indeed from a linguistic perspective. Beschi calls “A grammar of the common dialect of the Tamul language” and not sure the term கொடுத்தமிழ் was coined by him – there is no reference about this term in his book except the title. In my book, I argue that application of phonological rules and evolving of many varieties is a common linguistic phenomenon and has nothing to talk about கொடுத்தமிழ் or கொச்சைத்தமிழ்.

-Vasu

69. பாலை

- ஆய்நலந் தொலைந்த மேனியு மாமலர்த்
தகைவனப் பிழந்த கண்ணும் வகையில
வண்ணம் வாடிய வரியு நோக்கி
யாழ லான்றிசு னீயே யுரிதினி
- 5 னீத லீன்பம் வெல்கி மேவரச்
செய்பொருட் டிறவ ராகிப் புல்லிலைப்
பராரை நெல்லி யம்புளித் திரள்காய்
கான மடமரைக் கணநிரை கவரும்
வேனி லத்த மென்னு தேமுற்று
- 10 வின்பொரு நெடுவரை யியறேர் மோரியர்
பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த
வறையிறந் தகன்றன ராயினு மெனையதூஉ
நீடலர் வாழி தோழி யாடியன்
மடமயி லொழித்த பீலி வார்த்துதஞ்
- 15 சிலைமாண் வல்லிற் சுற்றிப் புலமா
ணம்புடைக் கைய ரரண்பல தூறி
நன்கலந் தருஉம் வயவர் பெருமகன்
சுடர்மணிப் பெரும்பூ னாய் கானத்துத்

108

அ க நா னூ று

தலைநா ளலரி நாறுகின்

னலர்முலை யாகத் தின்றுயின் மறந்தே.

என்பது: பொருள் வயிற்பிரிந்து நீட்டித்தான் தலைமகனெனக் கவன்ற
தலைமகட்கு வருவென்பதுபடச் சொல்லித் தோழி யாற்றுவித்தது.

— † உமட்டுர்கிழார்மகனார் பரங்கொற்றனார்.

வரி

2. வகையிலவாய் 3. அழகு வாடின திதலை. 4. உரித்தாக 5. ஈத
லான் வரும் இன்பத்தை விரும்பிச் 6. செய்கிற பொருட்கூற்ற
ராய். 9. ஏழுற்று - மயக்கமுற்று.
10. நெடுவரை - பெருமலை; 14. வார்த்து - உரித்து; 15. சிலை - ஓசை;
ஒரு மரமுமாம். 6. செய்பொருட் டிறவராய் அத்தமென்று பா
ராது மயங்கி, 12. அறையிறந் தகன்றராயினும் சிறிதும் 13.
நீடலர் என்க. 16. கையராய்ப் பகைவர் அரண்களைப் பொடி
யாக்கி.

பி - டி. 10. நெடுக்குடை. 18. † சுடர்மலி. உருஉதீர்கிழார்மகனார் பரங்
றனார்.